Bylo proto uznáno, jak shora uvedeno, při čemž bude na procesním soudu prvé stolice, by rozhodnul o návrhu opatrovníkově na přisouzení útrat sám a přihlížel při tom eventuelně i na útraty stížnosti.*)

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. září 1913, č. j. R II $\frac{937/13}{1}$.) Flieder.

Příspěvek k ustanovení § 19. zákona o řízení upomínacím.

Františka H., domkářka ve Kř., podala u c. k. okresního soudu Brno-město na Terezii R. v Brně bydlící žalobu upomínací na zaplacení nedoplatku nájemného za letní byt, jejž měla Terezie R. od žalobkyně ve Kř. pronajmutý. — Soud I. stolice žalobu kladně vyřídil a vydal platební rozkaz na Terezii R. Na stížnost Terezie R. zrušil soud rekursní platební rozkaz a zamítnul žalobu pro nepříslušnost dovolaného soudu I. stolice.

Důvody:

Dle §u 19. zákona o řízení upomínacím může věřitel, který jest oprávněn spojiti se žalobou žádost o vydání platebního rozkazu, tohoto práva použiti jen v takovém případě, když jednomu a témuž soudu přísluší rozhodnouti o žalobě i vydati platební rozkaz. Když jest tedy se žalobou zároveň žádost o vydání platebního rozkazu podána, má soudce dle §u 41. a 43. j. n. svou příslušnost zkoumati, poněvadž při zamítnutí žádosti — se žalobou spojené — ihned rok k jednání o žalobě nařídit a při vydání platebního rozkazu poučení připojiti má, že v případě odporu proti platebnímu rozkazu další řízení o žalobě zavedeno bude, v čemž uznání jeho příslušnosti obsaženo jest. Proto má soudce ve smyslu §u 19. citovaného zákona jen tenkráte zakročiti, když byl svou příslušnost v obou směrech uznal; v opačném případě má však žalobu zamítnouti a také vydání platebního rozkazu odepříti.

Ve stávajícím případě jedná se o žalobu na zaplacení nedoplatku nájemného za předmět (byt), ležící v obvodu okresního soudu Brno-okolí.

Dle §u 83. jur. normy náležejí rozepře z nájmu nebo pachtu v §u 49. čís. 5. dotčené bez výjimky před soud, v jehož obvodě jest předmět najatý nebo pachtovaný.

---

*) Pozn. zasíl. Při tom doporoučíme p. právním zástupcům, jmenovitě strany žalující, která zpravidla dává podnět k ustanovení opatrovníka a tím útraty jeho nese, aby nezapoměli útraty tyto účtovat, třebas jen poznámkou: „kromě útrat opatrovníka, které mu případně budou přisouzeny.“

Dožádaný soud nebyl tedy k vyřízení žaloby upomínací příslušný; proto bylo rekursu vyhověti a uznati, jak jest na začátku uvedeno.

Revise podána nebyla.

(Rozh. z 22. listopadu 1912, č. j. R II 465/12.) A. K.

V řízení upomínacím může žalobce, který se cítí býti stíženým přisudkem soudních nákladů, vznésti rekurs. Lhůta rekursní obnáší 14 dnů.

Žalobce A., kterému se zdály útraty v platebním rozkaze, v řízení upomínacím vydaném, přisouzené příliš nízkými, podal 13tý den do výroku toho rekurs.

Soud rekursní tuto stížnost jako opožděnou o d mítnul.

D ů v o d y:

Žalobce stěžuje si do platebního rozkazu, k jeho upomínací žalobě vydaného, jen potud, pokud mu přisouzeno bylo na soudních nákladech 5 K 50 h, a nikoliv, jak žádal, 7 K 50 h.

V tomto výroku o útratách leží částečné o d e p ř e n í žádosti o vydání platebního příkazu.

Dle §. 5. zákona ze dne 27. dubna 1873, č. 67 ř. z., který ustanovením čl. XXVIII. uvoz. zák. k civ. řádu s. změny nedoznal, jest proti odepření vydání platebního rozkazu přípustným rekurs ve lhůtě osmidenní. Jest to výjimkou z pravidla §. 521. c. s. ř.

Žalobce, jemuž byl platební rozkaz doručen dne 19. čce. 1913, podal však do něho stížnost teprve 13. dne po doručení, to jest 1. srpna 1913. Jest tudíž stížnost tato opožděna a byla proto dle §. 526. odst. 2. c. s. ř. odvržena.

K revisnímu rekursu A-ově třetí stolice usnesení rekursního soudu zrušila a nařídila mu, by vyřídil rekurs, který za včasně podaný pokládati jest, ve věci samé. Stalo se z těchto

d ů v o d ů:

Nelze přisvědčiti názoru soudu rekursního, že dle udání nízký přísudek útrat do platebního rozkazu pojatý znamená částečné odepření vydati platební rozkaz a že proto měl žalobce vedle předpisu §. 5. zák. ze dne 27. dubna 1873, č. 167 ř. z. vznésti do výroku o soudních nákladech rekurs ve lhůtě osmi dnů.

V daném případě byl platební příkaz, jak bylo žádáno, vskutku vydán, návrh do přisouzení nákladů došel povšimnutí a byl vyřízen.

Nebylo tedy příčiny ku vznesení stížnosti dle cit. §. 5. z důvodu, že bylo jeho vydání odepřeno.